

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Subsect. Vlt. Vbi nostra præcipua ac principalis conclusio ponitur &
probatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

ens: ergo purum nihil est negatio existentiae, & repugnantia illius: ergo possibilitas non est purum nihil. Patet consequentia, quia possibilitas non est repugnantia existentiae contradictorie, ut late supra probavimus. Antecedens primum patet manifeste ex ipso nomine puri ac simpliciter nihili, quod significat purum simpliciter, & absolute non esse, ac proinde contradictorium totius esse, nam sicut nihil hominis est negatio illius, ita nihil absolute negatio totius esse, &c.

47 Secundo probatur, quia purum nihil est quod nullam habet connexionem cum ente reali positivo, & non potest illo modo coniungi, cum illo, & ideo vocatur purum nihil, quia nec connotative, nec intrinsece, & formaliter dicitur positivum; sed possibilitas habet necessariam connexionem, vel connotat necessario positivum existentiae tanquam actum perfectivum ipsius, & etiam connectitur necessario cum omnipotentia Dei: ergo non est purum nihil.

48 Item purum nihil non est obiectum nec ratio formalis obiectiva omnipotentiae, ut tribuat esse creaturae Deo: sed possibilitas est ratio formalis obiectiva, ratione cuius tribuit Deus creaturae suam esse actualem: ergo possibilitas non est purum nihil; maior patet ex dictis, quia purum nihil non potest coniungi cum ente reali, nec potest esse ens reale, quia maxime repugnat, & opponitur cum ente reali; sed obiectum omnipotentiae est, vel quod potest coniungi cum omnipotentia, & cum existentia vel ipsa existentia: ergo purum nihil non est obiectum omnipotentiae.

49 Ultimo sic probatur, si possibile esset purum nihil, non posset esse obiectum propositionis affirmativae vere, & proprie; sed est obiectum illius: ergo maior patet, nam propositio formalis, si vera esse debet obiectivi debet correspondere: ergo si haec nihil habet affirmationis, sed pura negatio est affirmativa formalis, de illa esse non potest. Minor constat nam de possibili multae verae propositiones affirmativae quae nullo modo negativae equivalent, sunt.

50 Nec obstat etiam fieri de puro nihilo similes, ut cum dicimus, nihil est negatio, nihil est destructivum positivi.

51 Non enim hoc obstat dicere, quia omnes istae, & similes equivalent negativis, nam dicere nihil est negatio, est dicere nihil non est aliquid, seu non est dicere nihil est destructivum positivi est dicere nihil est non positivum, seu negatio rei positivae, & sic de ceteris.

SECTIO ULTIMA.

Vbi nostra praecipua ac principalis conclusio ponitur, & probatur.

52 **V**ltima conclusio, possibilitas creaturae, ut talis est negatio positivae aptitudinis ad existendum, cum connotatione ad existentiam, quae non repugnantia ad illam dicitur; ita ut terminus primarius negatus per negationem est aptitudo positiva ad existendum ut est possibilitas divina, de qua latius agemus in tractatu de Deo: secundarius autem terminus negatus per possibilitatem est repugnantia ad existendum, v.g. caecitas negat immediate, ac primario positivam entitatem, id est visum, secundario autem negat aliam negationem scilicet tenebras, quia verum est dicere, caecitas

non sunt tenebrae seu privatio lucis: explicatur breviter haec conclusio, possibilitas negat se esse positivam aptitudinem in ordine ad existentiam, ut ex positiva aptitudo materiae ad formam, intellectus ad intelligendum, omnipotentia ad operandum, quae aptitudines intrinsece positivae sunt, & per positiva praedicata constituuntur; possibilitas autem negat illa praedicata positiva a sua constitutione, & ut melius loquar, negat se esse similem possibilitati divinae, quae positiva est, dicitque non repugnantiam ad existendum, sicut unitas divina in essentia negat se esse plures, seu esse acervum plurium entitatum, sic similiter negat possibilitas creata in se rationem entis positivi, & ideo vocatur aptitudo negativa, seu logica, a differentia illarum, quae physice aptitudines, seu potentiae vocantur, quia positivae sunt, quod non habet possibilitas ex eo quod sit negatio formaliter, sed non est ita negatio positivi, ut sit in pura negatione, quia connectitur necessario cum omnipotentia Dei, connotando ipsam existentiam quae est terminus omnipotentiae, & actionis illius ut ratio formalis sub qua utriusque omnipotentiae videlicet & existentiae illius, ut productivae, id est sub qua potest producere huius ut producendae, ratione cuius capax est, ut producat ab omnipotentia, respectu cuius existentiae nimirum dicit coniungibilitatem, ut ex ipsa possibilitate, & existentia constituitur absolute res creata, v.g. paries constituitur in esse visibilis per visibilitatem, id est in esse capax ut videatur a potentia visiva, ita ut ipsa visibilitas, sit ratio formalis sub qua paries videatur a potentia visiva, & ut potentia visiva videat illum: haec conclusio sic explicata, probatur.

Primo quoad primam partem, quia possibilitas non est positivum, ut probavimus latissime conclusione secunda, sed est negatio, & non negatio existentiae primario, & per se ut ex prima conclusione constat, nec est negatio repugnantiae primario ad aequatam, & totaliter, ut tertia conclusione confirmavimus. Item non est negatio totius latitudinis entis, ita ut sit purum nihil, tandem non est negatio possibilitatis, quia idem non potest esse negatio sui ipsius; alias idem esset, & non esset simul, quod est impossibile: ergo si est negatio alicuius positivi debet esse negatio, quia immediate, & primario, ut probavimus non negat alteram negationem: atqui non negat positivum ut sic, tum quia iam negaret omne positivum contentum sub positivo ut sic, quia quod repugnat superiori, repugnat omni contento sub illo; unde negaret totam latitudinem entis realis, ut positivum, & sic esset purum, & absolute nihil, ut probavimus falsum esse conclusionem quartam; tum etiam, quia negatio in particulari, & determinata aliquod positivum particulare debet negare primario, & non est aliud in particulari, ut discursivo, per omnia patebit: sed positivum aptitudinis dicitur propter rationem supra positam: ergo primario negat aptitudinem positivam, in ordine ad existentiam, id est se esse aptitudinem positivam ad existendum.

Confirmatur, interroganti an possibilitas, quae aptitudo logica est sit aptitudo positiva. Respondimus non esse positivam: ergo negativam aptitudinem: ergo negationem aptitudinis positivae ad existendum; nam haec vocatur aptitudo negativa, sicut negatio entis realis solet appellari ens negativum reale, id est non ens positivum, sed

sed negatio entis positivi à parte rei: sed hæc aptitudo logica vocatur aptitudo negativa: ergo est negatio positiva aptitudinis ad existendum. Hæc minor sic explicatur, quia duplex datur aptitudo, una positiva quæ vocatur potentia siue pure activa, vt omnipotentia Dei, siue pure passiva vt potentia materiæ primæ ad recipiendam formam, siue mixta ex passiva, & activa, vt potentia intellectus, quæ activa est, quia producit intellectionem, & passiva etiam, quia recipit illam, quæ omnes physice vocantur, quia positivæ sunt, & propriæ potentie, siue formaliter, siue eminenter ordinate primario ad sua objecta, potentia autem logica negat, & removet à suo esse positivam aptitudinem ad existendum. Explicatur hoc exemplo veritatis, & intelligibilitatis, & omnium rationum formalium potentiarum ex parte objecti, quæ in suo esse per negationes constituuntur in sententia communi, vt allerunt Connimbricenses nostri *tom. 1. Logica, in præfatione Porphyrij, q. 3. art. 2. 8. tamen communis, in fine*, his verbis, & quod maius est objecta potentiarum, vt visibile, & intelligibile, &c. non per modos positivos: sed per negationes constituuntur vt est non modo ad veriorum, sed omnium communis sententia; quid clarius, quæ negatio est negatio aptitudinis, & potentie positivæ vt intelligatur, & videatur objectum, &c. & ideo nullum objectum dicit relationem ad scientiam, & ad potentiam vt supra *quæst. 1. de veritate, ex D. Thoma*, & ex Aristotele latissime probatur manet; sed possibilitas est ratio formalis potentie Dei productivæ ad extra; ergo est potentia logica, & sic est negatio primarie positivæ, & physice aptitudinis, & secundario est negatio repugnantie, &c.

ff Dices non posse esse aptitudinem logicam vltimo modo possibilitatem ex eo solum quod negatio positivæ aptitudinis sit sicut negatio potentie materiæ primæ, ex eo præcise quod negatio illius est, non est aptitudo logica.

Sed contra, quia verum est, quod pura & sola negatio aptitudinis sistendo in pura negatione illius, & ex vi illius negationis præcise non sit aptitudo logica ad existendum, est autem aptitudo logica illa possibilitas, quia non solum est negatio positivæ aptitudinis ad existendum: sed quia simul elicit connotationem ad existentiam tanquam ad terminum cum quo debet coniungi vt constituat rem absolutè, coniungitur autem cum ea tanquam ratio formalis sub qua accipit creatura suum esse, & etiam, quia connectitur necessario cum omnipotentia Dei, tanquam ratio etiam sub qua formalis illius; itaque hæc negatio vocatur capacitas passiva, ratione cuius existit creatura existentiaque ipsius accipit esse ab omnipotentia Dei, quare ex hac tanquam à ratione formali sub qua, & ab entitate creaturæ constituitur, quod conflatum ex ratione materiali terminativa, vt est ipsa existentia, & ex ratione formali terminandi actionem omnipotentie, & ideo vocatur possibilitas, seu aptitudo, logica ad existendum, vt amabilitas vocatur ratio formalis amandi, & aptitudo logica, vt ametur objectum; veritas autem vocatur intelligibilitas, loquor enim de veritate transcendentali ex parte objecti, & aptitudo logica, vt intelligatur ipsum, quia sunt rationes formales, sub quibus potentia amativa, & intellectiva terminantur, ad objecta, ita necessario vt sine illis non pos-

sint terminari potentie ad illas; unde licet amabilitas, & intelligibilitas primario dicant negationem aptitudinis physice seu positivæ, cum tamen non solum sit, ita pura negatio illius; sed etiam dicat connexionem ad intellectionem, & ad objectum, quod potest intelligi, & etiam dicat connexionem, cum potentia intellectiva, vt ratio formalis, sub qua tendit illa in aliud obiectum, ideo vocatur aptitudo logica, & negativa vt intellectus intelligat obiectum, & obiectum intelligatur ab ipso, & hoc dicimus esse intelligibilitatem, sic similiter negatio illa aptitudinis positivæ ad existendum ex hoc præcise non diceretur aptitudo logica: sed quia præter hoc dicit etiam connotationem ad existendum tanquam ratio formalis cum suo termino existentia nimirum, à qua constituitur ipsa existentia, vt capax produci, hoc est possibilis vt producatur, & connectitur necessario cum omnipotentia Dei, tanquam ratio formalis, sub qua illius, ideo possibilitas dicitur aptitudo logica creaturæ vt existat, & non pura negatio.

Vrgetur, quia in conceptu suo primario possibilitas, aut est positiva actualis aptitudo primario, & essentialiter, aut primario, & intrinsecè non est talis, aut denique neque est vnum, nec alterum: sed aliquid distinctum ab utraque: sed non est aliquid distinctum vt ratione prima probatum manet à partium distributione, & etiā, quia inter positivam aptitudinem, & non positivam; sed negativam non est dare medium, quia opponuntur contradictoriè vt de se patet: ergo vel est primum vel secundum primario; si hoc secundum erit in quo primario conceptu obiectivo non aptitudo positiva ad existendum: ergo est negatio aptitudinis positivæ ad existendum primario, & per se, quia esse in primario conceptu suo non aptitudo ad existendum, est esse negationem illius aptitudinis primario, sicut, v. g. quia purum nihil in suo conceptu primario est non positivum, est negatio primario in suo conceptu intrinsecò positivæ entitatis secundum totam suam latitudinem, & quia repugnat ad existendum, seu impossibile est in suo conceptu primario non existentia positivæ; ideo est in suo formalissimo, & primario conceptu negatio existentie: sed possibile in suo primario conceptu est non actualis positivæ aptitudo ad existendum; ergo est negatio actualis aptitudinis ad illam: ergo constituitur per negationem positivæ aptitudinis, quia per illud constituitur res, quod in suo formalissimo conceptu dicit: sed in suo formalissimo conceptu dicit negationem talis aptitudinis positivæ: ergo per negationem illius constituitur, ita vt illud contradictorium aptitudo nimirum positivæ ad existendum sit impossibilis illi, quia negatio illius necessaria, & indefectibilis est, vt supra explicavimus agentes de unitate transcendentali.

Si primum illud dicatur: ergo ab æterno, & 37 à se est aliquid actuale positivum independens à Deo, & distinctum ab illo; unde alius Deus distinctus ab eo, & consequenter omnia inconvenientia contra Basil. Ponze conclusionem secunda eruta.

Dices possibilitatem, nec esse positivam aptitudinem ad existendum essentialiter, & primario, nec essentialiter, & primario negationem aptitudinis positivæ ad existendum, sed ab illa præferre essentialiter, v. g. homo essentialiter non est albus

albus ex quo non debet colligi: ergo essentialiter includit negationem albedinis, alias nec accidentaliter esset albus, solum enim est homo animal rationale essentialiter, cui accidit tam ipsa albedo, quam carentia albedinis.

⁵⁹ Sed contra primo, quia conceptus primarius possibilitatis, vel est positiva ratio, ita ut participet rationem positivam ut sic, vel non est positiva: sed negatio, ita ut participet negationem ut sic quæ est alter terminus contradictorius positivi, ut sic à quibus nullo modo potest præscindere essentia possibilitatis, quia sunt termini universalissimi transcendentes omnes rationes essentialiter particulares, & quia sunt transcendentes sunt universalissimæ rationes, sub cuius potestate omne quod quomocunque est, necessario debet includi, ita ut unus, vel alterius contradictorius ratio necessario participetur propter amplitudinem, & universalitatem eorum, in quo fundatur veritas illius evidentissimi, omniumque certissimi principij, & axiomatis necessario, quodlibet est, vel non est, ita ut non possit præscindi ab utroque exemplum est manifestum in ipso homine, de quo essentialiter verificandum est aliquod ex illis contradictorijs universalissimis positivum scilicet, & negatio ut sic; nam si homo non est negatio essentialiter: ergo essentialiter est positivum, & contra si per impossibile non esset positivum essentialiter, esset negatio essentialiter, sicut sunt cæcitas, & tenebræ, & licet verum sit quod aliquod subiectum possit præscindere in sua essentia à positivo particulari, & negatione singulari ut v. g. à positivo lucis, vel Angeli, & à negatione visus vel lucis, sicut v. g. lapidis essentia, nec est in suo formalissimo conceptu lux, neque est in suo formalissimo conceptu negatio lucis tenebræ videlicet, sed potius præscindit ab utraque; unde essentia illius nec est lux, nec tenebræ; at vero nullo modo potest aliqua essentia præscindere in suo conceptu ab ente, seu positivo ut sic, & à negatione ut sic, ita ut nec sit unum, nec alterum ut patet ex principio nuper adducto, nam quælibet essentia, vel est propriè, vel non est propriè; si est: ergo essentia positiva; si non est: ergo essentia negativa, quod adeo evidentissimum est, ut nullus unquam etiam rationis splendore, ac lumine destitutus contrarium, & oppositum huius aliquando ausus fuerit asserere: ergo si possibilitas est, quodlibet id est aliqua ratio formalis in rerum natura: ergo sub conceptu essentiali, & præcisissimo illius à quacunque ratione materiali, & accidentaliter necessario debet vel esse, vel non esse, hoc est necessario debet esse vel positiva ratio, vel negatio participando positivum ut sic, & si hoc non negationem ut sic, ita ut in hoc casu nulla possit dari tergiversatio, aut dubitatio: sed possibilitas in suo primario, & præcisissimo conceptu non est positiva ratio, ut supra latissime demonstratum manet: ergo est negatio particularis, & participat negationem ut sic, de qua participant etiam aliæ negationes particulares, ut cæcitas, tenebræ, formalitas peccati, vacuum supra cælum, &c. sed non est negatio totius latitudinis entis positivi, alias esset purum nihil, nec est negatio existentia, nec repugnantia, & non est aliud, cuius negatio primario possit esse nisi aptitudo positiva ad existendum, ut discutienti per omnia patebit: ergo possibilitas in suo præcisissimo, ac formali conceptu non præscindit à negatione, sed potius includit illam essentialiter, ac formaliter.

Secundo contra, quia illa quæ rebus conveniunt beneficio intellectus, tribuitur eisdem rebus ante omnem intellectus operationem, quia unam rationem præscindere ab altera, & illam de se non negare, est opus intellectus, reique illius beneficio attribuitur: sed hanc attribuitur enti possibili in suo esse, quod habet ante omnem intellectus operationem: ergo. Quod vero unam rationem præscindere ab altera, & illam non negare sit opus intellectus, aperte inde demonstro, quia præcisio alicuius rationis ab altera sine negatione, & exclusionem illius convenit rei habenti utranque rationem cum identitate à parte rei, alias si non esset cum identitate à parte rei una ratio non præscinderet ab altera: sed illam negaret, quia quæ à parte rei non sunt idem realiter à parte rei invicem sunt divisa, sed quæ invicem à parte rei sunt divisa, invicem à parte rei remouentur, & negantur, cum divisio à parte rei dicat distinctionem, & negationem unius extremi ab alio: ergo mera præcisio unius rationis ab alia sine exclusionem, & negationem, est solum opus intellectus; tum sic, formalis ratio constitutus ens possibile in esse talis, vel habet identitatem realem cum negatione aptitudinis positivæ, ad existendum, vel ab illa differt; si primum: ergo non præscindit ex se, & realiter à negatione aptitudinis positivæ ad existendum, sed illam potius includit, quare ens possibile secundum quod possibile est à se, & necessarium erit negatio aptitudinis positivæ ad existendum; si vero ab illa differt: ergo ab illa dividitur illamque negat, quia distinctio non est sine negatione illius à quo distinguitur.

⁶¹ Dices verum esse in hoc sensu possibilitatem in suo formalissimo conceptu negare negationem aptitudinis positivæ ad existendum, ita ut talis negatio non sit primarium, ac formalissimum constitutum possibilitatis, sed solum secundum quod ad primarium, ac formale constitutum possibilitatis, sicut essentia hominis negat primarium, & formaliter se esse albedinem, id est negat suum primarium constitutum esse tale accidens, & nihilominus illa negatio non est primarium, ac formale constitutum illius: sed potius consequitur ad primariam constitutionem hominis.

⁶² Sed contra, quia si possibilitas non est formalissima negatio aptitudinis ad existendum: ergo in illa formalissima ratione possibilitatis, vel est aliquid positivum, vel est negatio non positivum propter rationes supra late positas: ergo est negatio; sed non est negatio ut sic v. g. Petri, cum sit possibilitas Petri negatio individua, & specialis distincta à cæcitate, tenebris, & vacuo, de quibus nullo modo prædicatur possibilitas Petri, quod non ita contingeret, si possibilitas Petri esset negatio ut sic, prædicaretur enim de illis, quia negatio ut sic necessario debet prædicari de quolibet negatione in particulari, ut est cæcitas, tenebræ, vacuum, &c. ergo debet esse aliqua negatio specialis, & particularis debet immediate, & primario negare aliquod determinatum positivum saltem in specie. Dicant mihi adversarij quod sit hoc positivum particulare negatum à possibilitate, certum nullum aliud assignabunt præter positivam aptitudinem ad existendum, quia certe nullum est quod possit ab illis assignari: ergo possibilitas formalissime in suo præcisissimo conceptu

cepta essentiali, est negatio positivæ aptitudinis ad existendum, & non purum nihil; neque negatio existentie, nec repugnantia negatio, ut patet ex dictis.

63 Ultimo principaliter probatur, quia positivum ens, v. g. Angelus ante sui creationem non præsupponit aliquid esse proprium positivum ideoque creatio eius ex nihilo productio dicitur, quia ex negatione positivi fit: sed fit ex possibili præsupposito, quia si Angelus ante sui creationem ab æterno non fuisset, nec præsupponeretur possibilis, non crearetur: ergo possibile, quod præsupponitur, & ex quo producit, & reducitur ad existendum est negatio positivi: sed non negatio positivæ existentie primario; & formaliter, licet pro illo statu dicat illam separabiliter, & accidentaliter: ergo est negatio positivæ aptitudinis ad existendum.

64 Quod sic efficaciter convincitur, quia educio in hoc distinguitur à creatione, quod educio est ex præsupposita potentia positiva reali, & actuali, ideo enim gratia educitur, & non creatur in Angelo, quia fit ex præsupposita potentia positiva Angeli ad recipiendam gratiam, & forma equi ex potentia positiva materię primæ, creatio autem ex opposita ratione formaliter, id est ex præsupposita capacitate seu potentia non positiva, sed negativa; omnis enim actus qualis est terminus creatus, seu creatio debet præsupponere potentiam, seu capacitatem sui, quia sine potentia, & capacitate ex parte illius non posset creari, & ideo non potest creari chymæra, quia non præsupponit capacitatem, seu potentiam, ut creetur: sed illa capacitas, quæ præsupponitur ad creationem non est positiva, alias ut dixi non esset creatio, sed educio; ergo debet esse potentia negativa; unde erit ex negatione præsupposita potentie passivæ, & per consequens minime ex non existentia gratiæ, seu non existentia Angeli, quia in hoc convenit creatio cum educatione, quia etiam educio fit ex non existentia gratiæ educatæ, sicut Angelus per creationem fit ex non existentia Angeli: sed dicitur creatio propriè, & formaliter, quia fit ex non præsupposita potentia positiva, quæcum viatur, & fiat unum: sed formaliter fieri ex non potentia positiva reali est formaliter fieri ex negatione potentie positivæ præsuppositæ, quia non potentia positiva est negatio potentie positivæ, sicut non lux in aëre negatio lucis est, & non visus in oculis negatio illius est in illis: ergo si tota ratio formalis rei creatæ, ut talis, & creationis ut sic fiat in hoc, quod fiat non ex non existentia, quia hoc etiam educationi convenit, à qua formaliter distinguitur creatio: sed ex non potentia positiva reali præsupposita, cui viatur res producta: ergo fiat in hoc quod fiat ex negatione positivæ aptitudinis ad existendum: sed illa negatio præsupposita est solum possibilitas: ergo possibilitas formaliter est negatio positivæ aptitudinis ad existendum.

65 Dices educationem etiam præsupponere possibilitatem, quia si non esset possibilis res educi, non educeretur: ergo etiam educio præsupponit illam negationem positivæ aptitudinis ad existendum: ergo in hoc non distinguitur à creatione.

66 Sed contra, quia nos non asserimus esse adæquatam distinctionem creationis ab educatione, quia in creatione præsupponatur possibilitas, & R. P. Ildeph. de Penafiel. Theol. Schol. Tom. I.

in educatione non præsupponatur: sed dicimus educationem esse actionem præsupponentem potentiam positivam; ex quo arguo quod si possibilitas est potentia positiva, & præsupponitur necessario ad omnem actionem, iam præsupponetur etiam ad creationem potentia positiva; unde nulla dabitur creatio: sed omnis actio erit educio, siquidem omnis actio etiam quæ vocatur creatio necessario præsupponit possibilitatem, & possibilitas in vestra sententia est positiva aptitudo; quia certissimum est possibilitatem esse potentiam passivam, seu capacitatem ut res producat, & in statu actualitatis constituitur, sicut visibilitas est capacitas passiva, ut videatur obiectum, & intelligibilitas est capacitas passiva ut intelligatur, quia non est maior ratio illius, quam harum, cum hæc veritas in primo fronte, seu in ipso nomine elucescat possibilitatis: ergo vel illa possibilitas, quæ capacitas seu potentia passiva est, est positiva, & in eo casu nulla actio erit creatio: sed omnis erit educio, seu generatio, quia omnis actio in eo casu adhuc ea quæ vocatur, habet id quod formalissimum constitutum educationis est, videlicet esse ex præsupposita potentia positiva passiva; quod inconveniens est, quod in hac ultima ratione erimus contra adversarios, ut scientiæ nostræ magis splendeat; si autem non est positiva aptitudo, quia necessario debet esse aptitudo, seu capacitas, ut diximus, erit sine dubio aptitudo negativa ad existendum, id est negatio aptitudinis positivæ, sicut ens negativum est negatio entis: ergo veritas nostræ conclusionis firmissima stat.

Item, quia hoc modo defendendi constitutio- nem possibilitatis, solvuntur omnia inconve- nientia, imo nullum inconveniens est contra il- lum, & si aliquid insurgit, insurget etiam con- tra veritatis, & bonitatis constitutionem, ad qua- rum lucem cuiuscumque difficultatis obscura ne- bula, tanquam ad solis aspectum evanescet sine dubio: ergo cum probabilitate potest collocari possibilitas in negatione aptitudinis positivæ ad existendum.

Secunda pars nostræ conclusionis sic proba- tur breviter, quia possibilitas, & impossibili- tas sunt duæ species negationis, quæ opponun- tur, & distinguuntur inter se; ut duæ species po- sitivæ distinguuntur sub animali, v. g. animal ra- tionale, & irrationale; unde hæc oppositio re- ducitur ad contrarietatem, quia est cum aliqua convenientia; in ratione superiori: sed non di- stinguntur, & opponuntur in ratione communi utrique in negatione, videlicet ut sic, quia in illa viuntur, & conveniunt: ergo distinguuntur & opponuntur penes connotata, & penes conno- tationem ad illa, id est impossibile removel exi- stentiam cum summa repugnantia, & negat con- nexionem cum omnipotentia, possibile autem è contra connotat existentiam, & dicit coniun- gibilitatem cum illa removendo repugnantiam illius, connectitur etiam cum omnipotentia ne- cessario, ut postea videbitur, quia si nullam di- ceret connectionem, & connotationem ad exi- stentiam, non esset ratio formalis necessaria ad hoc, ut existentia habeat esse ab omnipotentia, & etiam non opponeretur impossibilitati: ergo ut illi opponatur debet dicere talem connectionem.

Secundo, omne id quod est potentia vel im- potentia ad aliquid connotat illud, necessario in or-